

Irena Krzywicka

1899-1994

pisarka, publicystka, tłumaczka

Irena Krzywicka z domu Goldberg, córka zesłańców politycznych, urodziła się na Syberii. Na polskiej scenie literackiej pojawiła się w 1930 roku jako odważna, feminizująca autorka Pierwszej krwi (wzn. 2008). Jej kolejne powieści dotyczyły przemocy fizycznej i psychologicznej (*Ucieczka z ciemności*, 1939), emancypacji zawodowej, społecznej i emocjonalnej kobiet (*Kobieta szuka siebie*, 1935). Wraz z Tadeuszem Boyem-Zeleńskim założyła w 1931 roku pierwszą w Polsce Poradnię Świadomego Macierzyństwa. Odważnie propagowała potrzebę edukacji seksualnej, świadomego macierzyństwa i antykoncepcji. Podjęła drażliwe tematy homoseksualizmu i aborcji. Głośne były jej reportaże sądowe, szczególnie te z pasjonującego opinii procesu Gorgonowej (*Sąd idzie*, 1935, wzn. 1998). W roku 1940 została wypędzona przez Niemców ze swojego podkowieńskiego domu na ul. Sosnowej, po czym ukrywała się na dolnym Mokotowie. Po wojnie wydała m.in. opowiadania o zwierzętach (*Mieszane towarzystwo*, 1961, wzn. 1997) i powieść dla młodzieży (*Wichura i trzciny*, 1959, wzn. 1996) opartą na autobiograficznym wątku. Od roku 1964 na emigracji we Francji. W 1992 roku wyszły jej wspomnienia *Wyznania gorszycielki*, przypominające jej sławę międzywojennej skandalistki i które doczekały się pięciu wydań.

1. Irena Krzywicka z synem Piotrusiem, rok 1930

2. Piasek, rok 1932

3. Irena, próba 1960 r.

4. Kazimierz Brandys, Andrzej Krzywicki, Tadeusz Guzik, Maria Brandysowa,

Irena Krzywicka, Piotr Słomski

5. Irena Krzywicka, 7. Jarosław Iwaszkiewicz

